

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 6. september 2020

Kirke dag: 13.s.e.Trin/B Høstgudstj.

Tekst: Mika 6,6-8; 1 Tim 1,12-17; Matt 20,20-28

Salmer:

SK: Nu går vi glad * 727 * 730 * 731 * 729 * 477 * 728

LL: Nu går vi glad * 727 * 730 * 729 * 728

En af de problematikker der er i debatten om indvandrere og deres integration i det danske samfund er, hvad der samles i begrebet parallelsamfund. Essensen i dette begreb er, at godt nok lever de i et samfund med en defineret form for lov og orden, og en hel masse udefinerede forventninger til, hvordan man er en god samfundsborger. Meget af dette står egentlig ingen steder og er slet ikke lovfæstet; men det ligger lige som i luften, at det er sådan danskere er, og det er sådan også indvandrere bør være for at være danskere. Sådan synes i hvert tilfælde en del danskere. Men i et parallelsamfund, anerkender man ikke nødvendigvis disse love og regler og forventninger. Man har sine egne love og uskrevne regler. Man har sin egen dagsorden. Og i nogle tilfælde, så står disse over samfundets. Og så er det, at det kan give store problemer, hvilket vi jo ser eksempler på i dagligdagens Danmark. Og ofte er disse parallelsamfunds love og regler religiøst begrundet. De kan også være kulturelt begrundet, eller hvile på noget helt tredje; men er jo ofte nok en solid blanding af det hele. Blandt andet, fordi, i mange af disse parallelsamfund er bevidst religiøsitet og kultur snævert forbundet med hinanden.

Sådan er det ikke i det traditionelle danske samfund. Det kan da godt være, at meget af vores kultur bygger på kristen kultur og på det gammeltestamentlige lovkompleks. Men der er ikke mange af os, der går rundt og tænker på, at vi ikke må og skal

gøre, for det står i Bibelen. Det har religiøs begrundelse. Tværtimod, så har vi i dagligdagen en skarp adskillelse mellem samfundets love og eventuelle religiøse bestemmelser. Og disse er oftest at betragte som hørende til privatsfæren. Du må ikke stjæle i Brugsen, for man må ikke stjæle. Men hvor mange af os tænker videre: for det har Gud sagt? Når vi spritter af her og der og alle vegne og har mundbind på i den offentlige transport, så er det fordi sundhedsstyrelsen har sagt det, og vi kan få en bøde, hvis ikke; det er ikke fordi Gud har sagt, at vi skal passe på hinanden.

Derfor kan der meget vel ske det, at man som et bevidst kristent troende menneske er nød til at leve i og indrette sig i et parallelsamfund. Et dagens Danmark, og et kristeligt trosliv. Og fordi – endnu da – at der er rigtig meget af vores samfund, der udspringer af kristen kultur, så er der rigtig mange berøringspunkter, hvor det ikke bliver et problem. For vores bevidste kristenhed og vores samfund støder ikke mod hinanden i nær så mange sammenhænge, som f.eks. islam og dansk kultur kan gøre det. Så for de fleste af os går det faktisk meget nemt at være et bevidst troende kristent menneske i et samfund, der ikke definerer sig ved religiøs lovgivning. Vi har så heller ikke særligt mange specifikke kristelige leveregler, spiseregler, beklædningsregler eller andre, der så tydeligt definerer os som kristne eller som anderledes end så mange andre.

Men, når Jesus taler om disse ting med sine disciple, så lægger han faktisk op til, at det ikke kan undgås, at de kommer til at danne en slags parallelsamfund. Et parallelsamfund, hvor dagsordenen er den modsatte end i det øvrige samfund.

Jesus taler, med udgangspunkt i zebedæussønnernes og deres mors henvendelse til ham om at få del i magtens sødme og

muligheder, netop om, hvordan magt meget nemt får mennesker til at ændre fokus. Jesus taler om at misbruge og undertrykke. Med andre ord, så er det så nærliggende, at magt flytter fokus, således at magtens midler bruges på egen tilfredsstillelse. Er det ikke også lidt af det, der f.eks. har været på spil i f.eks. Forsvaret? Og historien har faktisk tonsvis af eksempler på magtmennesker, der tjener egen sag på andres bekostning. Og på en eller anden måde er det næsten indbygget i magtstrukturen, for jo højere op vi kommer i hierarkiet, desto flere er der under os, som på en eller anden måde er underlagt os, som skal stå til regnskab for os og tjene os. De skal gøre, som vi siger, hvis vores løn eller kontor er større end deres. Det ligger i strukturen, og det er så nemt så også at se sig selv, som et større og vigtigere menneske.

Sådan er det i verden, siger Jesus. Men det bør ikke være sådan blandt Jer. Jesus taler om at være herre og tjener. Og egentlig siger han, at jo mere 'herre' man bliver i verden, desto mere bør man være tjener. Jo mere herre man er, desto flere muligheder han man også for at tjene. Jo mere herre, desto mere skal man tjene og ikke lade sig tjene.

Jeg kan ikke lige gennemskue, hvordan dette skal udmøntes i samfundsstrukturen. Men det er alligevel også vigtigt, at det kommer med i denne sammenhæng, fordi vi mennesker ofte også identificerer os som mennesker og i værdi i relation til vores plads i samfundet og arbejdslivet ikke mindst. Og derfor er Jesu ord relevante for os, og de lægger samtidig op til, at vi skal leve i et parallelsamfund. Vi bør som Jesu disciple, som bevidste troende kristne mennesker, have en anden indgangsvinkel ind i vore menneskelige sammenhænge. Vi bør se på hinanden, også i samfundsstrukturen, med andre øjne. Vi bør mere fokusere på at tjene end at være Herre.

Og begrundelsen for det ligger lige for, netop fordi vi også er bevidste om vort – ikke religiøse – men åndelige ”samfundsstruktur”, som borgere og børn i Guds rige, og derfor burde det også ligge lige til højrebenet, at selvfølgelig er det sådan, vi gør, for sådan gør Gud.

”Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.” siger Jesus. Jeg har gjort og vil gøre, hvad der er nødvendigt for at bære Jer ud i livet i al dets evige herligheds udfoldelse, er egentlig Jesu budskab. Guds enbårne søn, som i en religiøs forståelse er selvsrevet til at blive tjent, er netop i en kristen forståelse tjener for os med det nødvendige. Han er til for os, og det er ikke os, der er til for ham.

Ser vi så høst- og takkegudstjeneste for livet i den sammenhæng, så sættes det op foran os i dag, at Gud har tjent os ved at give os til livet, hvad vi trænger til. Ikke nødvendigvis, hvad vi har trang til, for nu indirekte at citere et af mine yndlingscitater fra Johannes Møllehave. Vi har *fået* livet, vi har *fået* muligheder, vi har *fået* Guds velsignelse i vore liv. Vi har ikke krav på noget af det. Og vi kan ikke tage noget med os herfra. Og som Gud har tjent os, bør vi tjene hinanden. Vi bør have det menneskesyn, at de andre ikke er til for min skyld; men jeg er til for deres. Og har jeg muligheder for at hjælpe og tjene med det nødvendige for at bære andre mennesker ud i livet, så har jeg ingen undskyldning. Og jo flere og bedre muligheder, jo mere tjeneste. Profeten Mika formulerer det så lige til, da han funderer over, hvorledes han kan træde frem for Gud og tjene og ære Ham: ”Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.”

Ingen andre mennesker på denne jord er mindre værd end mig.
Ingen andre mennesker på denne jord er her for at tjene mig.
Men jeg er sat til at tjene Jer andre.

Tjene i bevidsthed om, at det siger Gud. Og er strukturen i min verden en anden, så må jeg finde mig i, at jeg må leve i et parallelsamfund, men i modsat betydning af den traditionelle forståelse af dette, hvor man afsondrer sig fra verdenssamfundet, så skal jeg i stedet bringe mit menneskesyn, min tro, mit tjenersind i spil i en verden, hvor dagsordenen er anderledes end i Gudsriget. For Gud har ikke afsondret sig fra verden. Han er i verden, og i bund og grund, så er det den ukristelige verden, der har oprettet et parallelsamfund. For Gud har sat os til at tjene hinanden, som Han selv gør. Og når vi ikke lever op til det, så afsondrer mennesker sig fra Gud i et parallelsamfund, hvor der ses stort på, hvad Gud Herren siger.

Vi kan også gøre det hele meget kortere: Hele livet er en gave, vi har fået for intet, og vi skal give det for intet og derved tjene hinanden og bære hinanden ud i livet, for sådan har Jesus gjort for os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.